Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

www.defterianaynosi.com

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

ΔΙΕΘΝΗ

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

ΤΟΠΙΚΑ

Το διακρατικό «ρωσικό δάνειο», οι κινήσεις απέναντι στην κρίση και η ανίχνευση της διάχυτης εικόνας ανάμεσα στο κοινό

Το Σάββατο, 16/6, και ενώ είχε μια περάσει μια εβδομάδα από τότε που το ρωσικό δάνειο επανήλθε στην επικαιρότητα σαν στρατηγική κίνηση, ο φιλελεύθερος βγήκε με ένα πρωτοσέλιδο που ντε φάκτο επικροτούσε την κίνηση - και εν μέρει δημοσιοποιούσε την θετική προοπτική της. Ο τίτλος ήταν: «Ασπίδα 4 δις από Ρωσία» και στον υπότιτλο «και προγραμματισμός για προσφυγή στην μηχανισμό μόνο όμως για την Λαϊκή». Αυτή ήταν και η θέση της κυβέρνησης τις προηγούμενες εβδομάδες. Αξίζει να σημειωθεί, σαν το συγκριτικό πλαίσιο, ότι τα τελευταία χρόνια σπάνια ο φιλελεύθερος καταγράφει την πολιτική της κυβέρνησης χωρίς κριτική σε πρωτοσέλιδο. Η διατύπωση μπορεί να είχε να κάμει και με την ανησυχία για τις ελληνικές εκλογές, αλλά και με το ευρύτερο αίσθημα ανακούφισης – καθώς η μετάφραση των μέτρων της αντιπολίτευσης και των ΜΜΕ σε λιτότητα άρχισε να γίνεται κατανοητή, η εμφάνιση του «ρωσικού δανείου», λειτουργούσε -όπως και το 2011- σαφώς ανακουφιστικά. Σε συνέντευξη του την Κυριακή στον φιλελεύθερο ο Αναστασιάδης θεώρησε αναγκαίο να δώσει και πρωτοσέλιδη διαβεβαίωση ότι «δεσμεύομαι για προστασία των εργαζομένων». Φαίνεται ότι η δυσφορία για λιτότητα άρχισε να διευρύνεται και στον χώρο της δεξιάς και να φτάνει και στην ηγεσία της. Είναι βέβαια και το ευρύτερο κλίμα από την Ευρώπη το οποίο είναι και δύσκολο στην διαχείριση του – πώς να πείσεις ότι η λιτότητα αποδίδει με την Ελλάδα στην γειτονιά σου;

Ένα δείγμα της προσπάθειας διαχείρισης της ευρωπαϊκής εικόνας εμφανίστηκε την επόμενη στην ίδια εφημερίδα. Την Κυριακή ο φιλελεύθερος είχε και πάλιν πρωτοσέλιδο του Ξανθουλη απ τις Βρυξέλες με συνέντευξη ενός ηγέτη των ευρωσοσιαλιστων. Ο τίτλος ήταν «Ένταξη στον μηχανισμό = τρόικα» και η έμφαση πάλι είναι, έστω και έμμεσα, σε «μέτρα» τα οποία ο δημοσιογράφος προσπαθεί να εκμαιεύσει από τα μέσα του Μάη. Είναι σημαντικό να δει κάποιος τι είπε πραγματικά ο κ. Σβόμποντα για να γίνει

κατανοητή και η διαδικασία κατασκευής τίτλων πανικού: Αφού λέει ότι με την διαδικασία προσφυγής προκύπτει και «θέμα» εμπλοκής με τρόικα για έλεγχο, συμπληρώνει για το νέο πλαίσιο: «*..νομίζω ότι είναι σημαντικό στην περίπτωση της Κύπρου, αλλά και για την Ισπανία, αυτές οι ούτω καλούμενες Τρόικες η αυτές οι συστάσεις να είναι περιορισμένες στον τραπεζιτικό τομέα και όχι σε όλη την οικονομία κα τον κοινωνικό ιστό του κράτους.*» Η ταύτιση της τρόικας με «συστάσεις» όπως και η ξεκάθαρη θέση για περιορισμό των «συστάσεων» στον τραπεζικό τομέα, λογοκρίνονται για να κατασκευαστεί ένα σενάριο φόβου στον τίτλο.

Για την ευρύτερη κατανόηση των δεδομένων αξίζει ένα ανιχνευτικό σχόλιο σε μέρος της δημοσκόπηση του Φιλελευθέρου, το οποίο δημοσιεύτηκε στην οικονομική σελίδα την περασμένη Τετάρτη. Η δημοσκόπηση από μόνη της όπως σχολιάστηκε και την προηγούμενη εβδομάδα φάνηκε να είναι πολιτικά στοχευμενη. Και βέβαια έγινε σε μια περίοδο όπου το κυρίαρχο κλίμα των ΜΜΕ πίεζε για «μέτρα» και έκανε κριτική στον Πρόεδρο για την άρνηση του να ακολουθήσει την λογική των περικοπών και της λιτότητας. Αν δει κάποιος τη δημοσκόπηση σε αυτό το πλαίσιό της -και ως δημοσκόπηση ενός Μέσου που ανήκει στους κριτικούς της κυβέρνησης- υπάρχουν ενδιαφέροντα συγκριτικά στοιχεία: Η έμφαση των τίτλων είναι «Κόκκινο για την οικονομία στον Πρόεδρο». Το περιεχόμενο των στοιχείων, ωστόσο, καταγράφει μια ενδιαφέρουσα συγκριτική μετατόπιση – αφού η οικονομία ήταν ένα από τα σημεία -αν όχι το βασικό υπόστρωμα για μερικούς κύκλους- της επίθεσης ενάντια στο Χριστόφια: μόνο 41% συμφωνεί με την άποψη ότι «φταίει ο Χριστόφιας» - μια περαιτέρω υποχώρηση, θα μπορούσε να πει κάποιος του κλίματος της κατασκευασμένης υστερίας. Ένα επιπρόσθετο ποσοστό 3% επιρρίπτει ευθύνες στην «κυβέρνηση» – οπότε λογικά οι ευθύνες εδώ δεν πιστώνονται άμεσα στον Πρόεδρο. Αντίθετα η ερμηνεία της κυβέρνησης -ότι φταίει η οικονομική κρίση και οι τράπεζες συμπεριλαμβανομένης και της Κεντρικής- παρά τη σαφώς περιορισμένη προβολή της από τα ΜΜΕ, υιοθετείται από το 44%. Ένα ποσοστό 8% αποδίδει ευθύνες και στον τέως υπουργό οικονομικών Χ. Σταυρακη -ο οποίος έγινε επίσης στόχος επιθέσεων στις προσπάθειες μετατόπισης των ευθυνών από το θέμα των ομολόγων – αλλά η συγκεκριμένη ερώτηση αφήνει ουσιαστικά την απόδοση «ευθύνης» να

αιωρείται : αν ήταν συλλογική ευθύνη γιατί δεν αποδόθηκε στην κυβέρνηση λ.χ.; Επιπλέον η συμπερίληψη της ερώτησης φαίνεται από μόνη της παράδοξη αφού φαίνεται να προσπαθεί να κατευθύνει το κοινό σε συγκεκριμένες επιλογές. Είναι ενδιαφέρον λ.χ. γιατί δεν υπήρχε αντίστοιχη ερώτηση για τους Α. Νεοφύτου και Ν. Παπαδόπουλο, οι οποίοι απέτρεψαν τα μέτρα φορολόγησης του πλούτου το 2010. Η μη ερώτηση λ.χ. για την διαπλοκή των ρόλων -δικηγόρος τράπεζας και επικεφαλής επιτροπής οικονομικών- του Ν. Παπαδόπουλου στην βουλή είναι εκφραστική της ευρύτερης εικόνας – εκείνο το θέμα λογοκρίνεται ως σύνολο, οπότε δεν συμπεριλαμβανόταν σε υπό παραγγελία δημοσκόπηση.

Στην ερώτηση, που εστίαζε περισσότερο στην πιθανότητα προσφυγής στο Μηχανισμό στήριξης, εμφανίζονται ανάλογα ποσοστά: αποδίδονται ευθύνες στις τράπεζες από το 29% ενώ άλλο ένα 13% αποδίδει πρώτα ευθύνη στις τράπεζες και μετά στην κυβέρνηση ενώ το ανάποδο -πρώτα η κυβέρνηση αλλά φταίνε και οι τράπεζες- συγκέντρωσε το 23%. Φαίνεται να υπάρχει ένα ποσοστό 42% που κατηγορεί τις τράπεζες κατά κύριο λόγο για την κρίση, ενώ το ποσοστό. το οποίο τις θεωρεί ότι έχουν έστω και κάποια ευθύνη φτάνει μέχρι και το 65%. **Εντυπωσιακό είναι και το ποσοστό που επιρρίπτει ευθύνες στον Αθανάσιο Ορφανιδη: 84% τον θεωρεί υπεύθυνο με το 46% να του επιρρίπτει μεγάλη ευθύνη και το 38% μερική.** Για να γίνει κατανοητό το συγκριτικό πλαίσιο και πάλιν υπενθυμίζεται ότι η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ και η πλειοψηφία των κομματικών μηχανισμών είχε προσπαθήσει είτε να τον αγιοποιήσει -για να συγκαλύψει τις ευθύνες του – και των τραπεζών- είτε να λογοκρίνει την αναφορά στις ευθύνες του. Αυτές οι διάχυτες απόψεις παρά την προσπάθεια των ΜΜΕ -καταγραμμένες και σε στοχευόμενη έρευνα- μάλλον δείχνει ότι το Δίκτυ της ελεγχόμενης και κατασκευασμένης πληροφόρησης μπάζει νερά. Στον οικονομικό τομέα φαίνεται ότι η διαμάχη για το ηγεμονικό πλαίσιο δεν γίνεται μονοδιάστατα παρά την συγκριτική κυριαρχία του λόγου του κεφαλαίου και των τραπεζών στα ΜΜΕ. Φαίνεται ότι υπάρχει ένα διάχυτο και ευρύ αίσθημα ταξικής συνείδησης το οποίο κινητοποιείται ακόμα και με τα αποσπάσματα ερωτημάτων η θεμάτων τα οποία διαρρέουν στα ΜΜΕ για την άλλη πλευρά: για το πώς λ.χ. τα μέτρα λιτότητας πλήττουν την οικονομία. Και οι ευρωπαϊκές

εμπειρίες φαίνεται ότι λειτουργούν και σαν έμμεσο κριτήριο αξιολόγησης. Το ζήτημα των τραπεζών, πάντως, φαίνεται να είναι κεντρικό στην κοινωνική συνείδηση παρά την λογοκρισία. Και σε αυτό το πλαίσιο η αριστερά φαίνεται να συγκροτεί συμμαχίες που διαπερνούν τα κομματικά σύνορα. Και το κερασάκι στην τούρτα είναι ότι παρά το θεαματικό κλίμα [το οποίο τονίζει τις περικοπές] για τα μέτρα στην κοινή γνώμη, **η θέση για φορολόγηση του πλούτου είναι και παραμένει σαφώς πλειοψηφική με την στήριξη του 61% του δείγματος στην συγκεκριμένη έρευνα.**

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο η κίνηση του Χριστοφια για το Διακρατικό -ρωσικό ή/και άλλο- δάνειο δεν λειτούργησε απλά σαν είδος ανακούφισης – λειτούργησε επίσης και ως υπενθύμιση των επιλογών που υπάρχουν με δεδομένη την θέση ότι τα οικονομικά ζητήματα είναι και θέματα πολιτικής, και γεωπολιτικής στην περίπτωση της Κύπρου.

Το άλλο μέρος των κινήσεων της κυβέρνησης αφορούσε τις εισηγήσεις της κυβέρνησης για μέτρα που να εστιάζουν στον πλούτο. Οι αρχικές αντιδράσεις των κομμάτων υπήρξαν ήπιες και το κλίμα φαίνεται να κινείται στο πλαίσιο της συναίνεσης. Ο Ν. Παπαδόπουλος, όπως ήταν αναμενόμενο, φάνηκε να διαφωνεί με την φορολόγηση των αυτοκινήτων πολυτελείας, ανκαι οι τόνοι ήταν σχετικά ήπιοι – επικαλέστηκε μέχρι και «σεβασμό» στις άλλες απόψεις. Δήλωση με έμμεση στήριξη της φορολόγησης του πλούτου έκανε και ο Μ. Μαυρίδης.

Η πιθανότητα συγκρότησης κυβέρνησης στην Ελλάδα χαλάρωσε κάπως το κλίμα ενώ, έστω και χωρίς να συνειδητοποιείται ακόμα, η νίκη των σοσιαλιστών στη Γαλλία ενδέχεται να είναι καταλυτική για την αναπροσαρμογή του κλίματος της λιτότητας ευρύτερα, ενώ το δάνειο λειτουργεί όντως σαν "ασπίδα". Οι Financial Times αναφέρθηκαν στην Κύπρο σαν χώρα που βρίσκεται σε συγκριτικά σε "ζηλευτή" θέση -ανάμεσα στις χώρες που επηρεάζονται από την κρίση των τραπεζών- διότι «έχει πολλούς μνηστήρες». Η στρατηγική των διακρατικών δανείων φαίνεται να γίνεται κατανοητή σαν οικονομική στρατηγική και από τα έντυπα του διεθνούς κεφαλαίου.

Ταυτόχρονα, οδεύουμε προς το τέλος του Ιούνη με το όριο της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών να είναι μπροστά μας – ήδη την Τρίτη ο Φιλελεύθερος άρχισε να αναφέρει την πιθανότητα να χρειαστούν πολύ περισσότερα από 1.8 δις βοήθεια για το συνολικό πρόβλημα των τραπεζών. Και όσο τα κόστη γίνονται πιο καθαρά, τόσο θα διαφαίνεται και η ευθύνη την οποία κάποιοι προσπαθούν να μετατοπίσουν.

Τα εν οίκω μη ΕΝ ΔΗΜΟΙΣ: ή πώς στη συζήτηση για τους Δήμους το αίτημα για κράτος ευημερίας γίνεται καθολικό

Όταν η δημόσια συζήτηση εστιάζεται στην οικονομία, τα κόμματα της αντιπολίτευσης και η πλειοψηφία των ΜΜΕ που αναπαράγουν τη ρητορική τους, επιμένουν σε «μέτρα» τα οποία, στον κυρίαρχο κώδικα, υπονοούν λιτότητα. Η αντίσταση σε αυτήν την λογική έρχεται συνήθως από την αριστερά. αλλά και από ένα μπλοκ στην «κοινωνία των πολιτών» (εκεί τουλάχιστον που διασταυρώνεται με την οικονομία) – τις συντεχνίες, οι οποίες έχουν διαμορφώσει ένα σταθερό μέτωπο ενάντια στη λιτότητα, παρά τις επίσημες θέσεις των κομμάτων με τα οποία συνδέονται. Τώρα φαίνεται να εμφανίζεται ακόμα ένας κοινωνικός-θεσμικός τομέας, η τοπική αυτοδιοίκηση, στον οποίο τα αιτήματα εκλελεγμενων δημάρχων και στελεχών της αντιπολίτευσης απηχούν και αρθρώνονται μέσα στο ευρύτερο κοινωνικό κλίμα της διεκδίκησης κοινωνικών παροχών, αύξησης των φόρων στο πλούτο μέχρι και της αφυπηρετησης στα 63…

Μετά τις πρόσφατες δηλώσεις του Προέδρου της Ένωσης Δήμων για την κακή οικονομική κατάσταση των μελών της, οι Δήμοι της Μείζονος Λευκωσίας σε συνέντευξη Τύπου που πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη, 14 Ιουνίου 2012 δημοσιοποίησαν τις προτάσεις τους για αντιμετώπιση της οικονομικής κατάστασης στην οποία βρίσκονται. Στη συνέντευξη Τύπου, οι δήμαρχοι ανάφεραν τη μείωση της κρατικής χορηγίας προς τους Δήμους, η οποία ανέρχεται στο 16% - χωρίς να αναφέρουν ότι το μισό ποσοστό από αυτό μειώθηκε από τη βουλή. Προφανώς, σε αυτή την μικρή λογοκρισία λειτούργησε το κομματικό καθήκον. Η βασική τους γραμμή ήταν ότι: Επισημαίνοντας την αυτοκριτική, την οποία έκαναν όπως και την προσπάθεια

για υποβολή στο Υπουργείο Εσωτερικών ενός ισοσκελισμένου Προϋπολογισμού, ανέφεραν ότι μείωσαν όσο το δυνατό τις δαπάνες τους και προσπάθησαν να αυξήσουν την παραγωγικότητα και αποτελεσματικότητα των υπηρεσιών τους, χωρίς να επηρεάσουν δυσμενώς τις υπηρεσίες που προσφέρουν στους δημότες τους. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι ακούγονταν όπως η κυβέρνηση που τονίζει την ανάγκη πιο αποτελεσματικής λειτουργίας και μείωσης των «λειτουργικών δαπανών». Από εκεί και πέρα, το μήνυμα είναι ότι η Πολιτεία, το Δημόσιο, και άρα οι Δήμοι, έχουν κοινωνικές υποχρεώσεις. Και πως θα αντληθούν τα έξτρα κονδύλια; Με δημόσιες παροχές και συλλογή μορφών φόρων ή τελών (λ.χ. με ενοποίηση φόρων για την ακίνητη περιούσια με δημοτικά τέλη η την ανάθεση λ.χ. του φωτισμού των δρόμων στην Πολιτεία) – αλλά και με φόρους στον πλούτο, όπως την φορολόγηση εταιρειών.

Ιδού χαρακτηριστικές εισηγήσεις:

- Φορολόγηση όλων των εταιρειών με διεθνείς δραστηριότητες και τα έσοδα να τα λαμβάνουν οι δήμοι – προφανώς εδώ ο εταιρικός φόρος δεν φαίνεται να είναι κακό.

- Επανεκτίμηση της ακίνητης περιουσίας – με ενδεχόμενη πρόθεση φορολογίας

Ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι προτάσεις που αφορούν στο προσωπικό:

- Αναγκαστική αφυπηρετήση του εργατικού προσωπικού στα 63 με αφαίρεση του δικαιώματος παραμονής μέχρι τα 65

- Εισαγωγή στοχευμένων σχεδίων για πρόωρη αφυπηρέτηση του υπαλληλικού προσωπικού

Πρόκειται άραγε για «ανταρσία» ή δεν συνειδητοποίησαν τη σύγκρουση που προκαλείται μεταξύ των δύο προτάσεων, αφού σε θέματα προσωπικού, η δημόσια υπηρεσία και οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι;

Η προσπάθεια «αυτοκριτικής», πάντως, φαίνεται να περιορίζεται στην αναγνώριση της δυνατότητας για αποδοτικότερη αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού και μείωση των λειτουργικών εξόδων με τη συμπλεγματοποίηση

υπηρεσιών τους, πρόταση η οποία ήρθε πριν μερικές μέρες από την Ελένη Μαύρου και όπως σημειώθηκε σε προηγούμενο τεύχος περιλαμβάνεται στα νομοσχέδια, τα οποία εκκρεμούν ενώπιον της Βουλής. Στην «αυτοκριτική» δεν περιλαμβάνονται προτάσεις που σχετίζονται με τα ευρήματα της Ελεγκτικής Υπηρεσίας για μια δεκαετία και μεταξύ άλλων αφορούν στη μη πιστή εφαρμογή νόμων, κανονισμών και ενδεδειγμένων διαδικασιών στη δημιουργία νέων θέσεων και αναβάθμιση κλιμάκων και την παραχώρηση προσαυξήσεων χωρίς εγκρίσεις από τα Υπουργεία Εσωτερικών και Οικονομικών.

Οι εισηγήσεις, οι οποίες επικεντρώνονται στην άντληση εσόδων από το κράτος, δεν φαίνεται να ασχολούνται με τις συνέπειες στην οικονομική κατάστασή της Πολιτείας με την μείωση των δικών της εσόδων και ταυτόχρονα την αύξηση της εξάρτησης των δήμων από τα κρατικά ταμεία – ήδη το ποσοστό εξάρτησης τους φτάνει το 40%. Δεν φαίνεται, επίσης, να προβληματίζει ότι η πιθανότητα αύξησης της οικονομικής εξάρτησης από το κράτος, ενδέχεται να συνεπάγεται την επέκταση αυτής της εξάρτησης και σε άλλους τομείς, π.χ. μετακινήσεις προσωπικού από τη δημόσια υπηρεσία στους δήμους, άρα μείωση των πιθανοτήτων και δυνατοτήτων απεξάρτησης και αυτοδιοίκησης.
Ιδιαίτερο ενδιαφέρον προκαλεί και το γεγονός ότι δεν περιλαμβάνονται προτάσεις που έχουν να κάνουν με επηρεασμό των απολαβών των ίδιων των δημάρχων. Οι δήμαρχοι των δήμων των πόλεων λαμβάνουν αντιμισθία και έξοδα παραστάσεως ίσα με το 100% με αυτών των βουλευτών, ενώ οι υπόλοιποι (με εξαίρεση το Δήμο Λευκάρων που αποτελεί ξεχωριστή κατηγορία από μόνος του) λαμβάνουν αντιμισθία και έξοδα παραστάσεως ίσα με το 80% αυτών των βουλευτών. Αυτό σημαίνει ότι στην πλειοψηφία τους λαμβάνουν περίπου 4.500 ευρώ μηνιαίως. Με μια πιθανή μείωση των δικών τους απολαβών ύψους 1.000 ευρώ μηνιαίως, θα μπορούσε λ.χ. να καλυφθεί ο μισθός ενός εργάτη ή βοηθού γραμματειακού λειτουργού, στο ίδιο τουλάχιστον ποσοστό με αυτό που λαμβάνουν οι ίδιοι σε σχέση με τους βουλευτές. Ή θα μπορούσε σε ετήσια βάση να καλυφθεί ποσοστό των λειτουργικών ή άλλων εξόδων.

Το παράπονο του Έρογλου και η αποτυχία των τουρκοκυπριακών αρχών στην Ισλαμική διάσκεψη

Την περασμένη βδομάδα, ενώ οι τ/κ έκαναν προσπάθειες να ακουστούν στην Ευρώπη -έγιναν ταξίδια τόσο από τον Κουτσιουκ όσο και από τον Έρογλου- η νέα εξέλιξη ήρθε από τα ανατολικά. Απρόσμενα, σύμφωνα με την εφημερίδα Χαβαντίς το Τουρκμενιστάν, φιλοξενούσα χώρα των τοπικών συμβουλίων προγραμματισμού των μελών της Οργάνωσης Ισλαμικής Συνεργασίας (ΟΙΣ) δεν αποδέχεται τη συμμετοχή της ΤΔΒΚ αφού δεν είναι αναγνωρισμένο κράτος (η ΤΔΒΚ συμμετέχει στην ΟΙΣ έχοντας το στάτους του παρατηρητή). Η Τουρκία αντέδρασε ανεπιτυχώς με αποτέλεσμα να ανακοινώσει ότι δεν θα συμμετάσχει. Η κίνηση του Τουρκμενιστάν μπορεί να έχει και την νομικίστικη της έμφαση αλλά είναι πιο πιθανό οι λόγοι να έχουν να κάμουν και με τις διμερείς σχέσεις, αλλά και ευρύτερα ενδεχομένως με μια ταύτιση του Τουρκμενιστάν με την πολιτική στην κοινοπολιτεία ανεξάρτητων κρατών -της τέως Σοβιετικής Ένωσης- όπου η Ρωσία έχει καθοριστικό ρόλο. Η είδηση πάντως δεν είναι καλή για την ευρύτερη πολιτική του Νταβουτογλου αλλά και της σχέσης με τις πηγές ενέργειας - στο βαθμό που η Τουρκία θέλει να γίνει κέντρο διέλευσης αγωγών από τον κεντρική Ασία.

Όσον αφορά στα εσωτερικά ζητήματα είχαμε μια νέα επιβεβαίωση του σημείου διαφωνίας Έρογλου - Χριστόφια: σύμφωνα με τον τουρκυπριο ηγέτη, *«Ο Χριστόφιας μας ζητά τα χωριά νότια του δρόμου Λευκωσίας-Αμμοχώστου, τη Μόρφου μαζί με όλα τα χωριά της και τη χερσόνησο της Καρπασίας και λέει ‘εάν δεν μου τα δώσετε δεν θα καθίσω στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων’. Εγώ απαντώ ότι τώρα δεν είναι η ώρα να απαντήσω αλλά όταν έρθει εκείνη η ώρα θα δώσω την απάντησή μου.»*

Επί της ουσίας λοιπόν η ε/κ πλευρά επιμένει στην κατάθεση χάρτη. όπου θα επεκτείνονται οι εδαφικές παραχωρήσεις του 2004 με προσθήκη της Καρπασίας – η μετατροπή της σε δικοινοτική ζώνη. Η Τ/Κ δεν φαίνεται να το απορρίπτει μεν αλλά αρνείται να καταθέσει τον χάρτη -όπως είχε συμφωνηθεί- ελπίζοντας σε μια διεθνή διάσκεψη όπου θα μπορέσει να διαπραγματευθεί τις υποχωρήσεις στο εδαφικό με άλλα ανταλλάγματα και λογικά να περιορίσει τις υποχωρήσεις της.

Ο Χριστοφιας, από την άλλη, σε δική του συνέντευξη στον τούρκικο τύπο επανέφερε το ζήτημα του Βαρωσιού σαν πρώτου βήματος για να προχωρήσει η διαδικασία, αλλά και οι σχέσεις με την Τουρκία στα Ευρωπαϊκά πλαίσια.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ταξικά Νέα και αναγνώσεις

Πλήρη συναντίληψη με τον Πρόεδρο εξέφρασαν ΠΑΣΥΔΥ, ΕΤΥΚ και των εκπαιδευτικών μετά από την κοινή τους συνάντηση. Στην ανακοίνωση που εξέδωσαν ανέφεραν ότι το πρόβλημα της κυπριακής οικονομίας δεν είναι οι μισθοί, οι συντάξεις και οι κοινωνικές παροχές αλλά το τραπεζικό σύστημα. Αν η Κύπρος μπει τελικά στον μηχανισμό στήριξης θα μπει λόγω της έκθεσης των τραπεζών στην Ελλάδα και όχι για το δημοσιονομικό έλλειμμα. Καταγγέλλουν τη συντονισμένη προσπάθεια εκπροσώπων των Εργοδοτικών Οργανώσεων, μερίδας Βουλευτών και μερίδας των ΜΜΕ «να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη από τα πραγματικά αίτια της σημερινής κατάστασης της οικονομίας, ενώ αναφέρουν πως η πολιτική της αυστηρής λιτότητας, που εφαρμόστηκε, έχει αποτύχει παταγωδώς και ότι παρά τη λήψη των οδυνηρών αντεργατικών μέτρων με δραστική μείωση των μισθών των εργαζομένων στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα που είχε προωθήσει ο τέως Υπουργός Οικονομικών Κίκης Καζαμίας και τα εύσημα από τον Ολι Ρεν, ακολούθησαν οι αλλεπάλληλες υποβαθμίσεις των κυπριακών τραπεζών και της κυπριακής οικονομίας. Στην κοινή ανακοίνωση των συνδικάτων αυτών ανεφέρεται τέλος ότι "οι σαφέστατες θέσεις του Προέδρου της Δημοκρατίας είναι προς την ορθή κατεύθυνση".

Η κυβέρνηση μιλά για στοχευμένο πακέτο νέων μέτρων που δεν θα αφορούν πρωτίστως τους εργαζόμενους. Την περασμένη Δευτέρα το ΡΙΚ επικαλούμενο πληροφορίες, μετέδωσε ότι στο νέο πακέτο περιλαμβάνονται: Φορολόγηση των αυτοκινήτων πολυτελείας πάνω από 30 ίππους, των οικιών άνω των 300 τετραγωνικών μέτρων αλλά και του συσσωρευμένου πλούτου, όπως είναι η μεγάλης έκτασης αδρανούσα ακίνητη ιδιοκτησία, μείωση της

φοροδιαφυγής, μείωση των κρατικών λειτουργικών εξόδων και φορολόγηση των στριφτών τσιγάρων.

Η ΣΕΚ θεωρεί την ανεργία στην Κύπρο εφιαλτική και καλεί την κυβέρνηση να εντατικοποιήσει τις προσπάθειες για υλοποίηση αναπτυξιακών έργων του Δημοσίου, έτσι ώστε να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας" και, "χωρίς άλλη καθυστέρηση, να απλοποιήσει πολεοδομικές, γραφειοκρατικές και άλλες διαδικασίες του δημόσιου τομέα, προκειμένου να βοηθηθεί η ιδιωτική πρωτοβουλία να προχωρήσει στην ανάπτυξη".

Καλεί επίσης, τη Κυβέρνηση "να πολλαπλασιάσει τις επιθεωρήσεις για πάταξη της αδήλωτης και παράνομης απασχόλησης και να προχωρήσει σε αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση, έτσι ώστε οι κοινοτικοί εργαζόμενοι να παύσουν να χρησιμοποιούνται ως φθηνή εργατική δύναμη". Η ΣΕΚ ζητεί όπως η Κυβέρνηση "εκπονήσει και εφαρμόσει πολιτικές μείωσης των επιτοκίων δανεισμού, η αύξηση των οποίων τορπιλίζει κάθε είδους ανάπτυξη" και όπως "επανεξετάσει τη θέση της ΣΕΚ για αύξηση της περιόδου παροχής του ανεργιακού επιδόματος από τους έξι στους εννέα μήνες, λαμβάνοντας υπ` όψη το γεγονός ότι, έχουμε πλέον μακροχρόνια ανεργία". "Πέραν της εγγεγραμμένης ανεργίας", συνεχίζει η ΣΕΚ, "τα τελευταία έτη παρατηρείται σοβαρή αύξηση και της μακροχρόνιας ανεργίας".

Ενάντια στην λιτότητα τάχτηκε και ο βουλευτής του ΔΗΣΥ Λευτέρης Χριστοφόρου που δήλωσε ότι στην Ευρώπη αποδείχθηκε περίτρανα ότι η συνταγή μονόπλευρης λιτότητας προς τους εργαζόμενους έθεσε οικονομίες χωρών σε ακόμη μεγαλύτερα οικονομικά αδιέξοδα. Ταυτόχρονα επέκρινε επίσης την κυβέρνηση για αδυναμία πάταξης της φοροδιαφυγής, υποστηρίζοντας ότι με ένα απλό πάτημα του κουμπιού μπορεί να διαπιστωθεί ποιος δεν έχει φορολογικό φάκελο, δεν πληρώνει ΦΠΑ και δεν καταβάλλει εισφορές στο ΤΚΑ και υποστήριξε την ίδια στιγμή ότι τα κυβερνητικά νομοσχέδια που απέρριψε η αντιπολίτευση στη βουλή ήταν αναποτελεσματικά. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος αντέστρεψε τα πυρά υπενθυμίζοντας ότι ο ΔΗΣΥ και άλλα κόμματα είχαν απορρίψει τα

κυβερνητικά νομοσχέδια για φορολόγηση του πλούτου και τους επέκρινε επίσης ότι αφαίρεσαν την καρδιά των νομοθετημάτων για πάταξη της φοροδιαφυγής, και κατηγόρησε τον ΔΗΣΥ ότι εξυπηρετεί το συμφέρον του μεγάλου κεφαλαίου.

Η διαφοροποίηση των όρων προσφορών και των όρων παραχώρησης του λιμανιού της Λάρνακας σε ιδιώτη επενδυτή, ήταν η αφορμή για την προειδοποιητική δίωρη στάση εργασίας στην οποία κατήλθαν την περασμένη Τετάρτη οι υπάλληλοι της Αρχής Λιμένων, ενώ έχει ήδη εξαγγελθεί 24ωρη απεργία για αύριο, 20 Ιουνίου. ο Γενικός Γραμματέας της Συντεχνίας Υπαλλήλων της Αρχής Λιμένων Μιχάλης Σπύρου δήλωσε στο ΚΥΠΕ ότι «έχουμε πληροφορίες σύμφωνα με τις οποίες οι επιπτώσεις από την μη τήρηση των όρων αναβάθμισης του Λιμανιού, όπως είχαν συμφωνηθεί, θα στερήσουν από το κράτος και την πόλη της Λάρνακας από σημαντικά έσοδα τα οποία τώρα θα καρπωθεί ο ιδιώτης, ενώ θα είναι καταστροφική για τους εργαζόμενους». Πρόσθεσε ότι «η συμφωνία που είχε υπογραφεί για το λιμάνι Λάρνακας προνοούσε να ήταν το κύριο επιβατικό λιμάνι ενώ, σύμφωνα με πληροφορίες που έφτασαν στ` αυτιά της Αρχής Λιμένων, αυτό δεν ισχύει πλέον. Ο επενδυτής δηλαδή, σύμφωνα με την πληροφόρηση της Αρχής, θα έχει το δικαίωμα να εκτελεί φορτοεκφορτώσεις πλοίων καθορίζοντας ο ίδιος τιμές, να υπενοικιάζει τμήματα του Λιμανιού και να εισπράττει τα έσοδα, τα οποία φαίνεται να ξεπερνούν τα 10 εκατομμύρια ευρώ το χρόνο, διότι το Λιμάνι Λεμεσού, δεν διαθέτει πλέον χώρο προς ενοικίαση».

Σιακόλεια Σολωμονιτζιή

Ο Νίκος Σιακόλας σε επιστολή του, που κυκλοφορεί διαδικτυακά, εκφράζει την ανησυχία του για την αυξητική τάση της ανεργίας και εισηγείται τρόπο για μείωση της ανεργίας με τη δημιουργία 5 χιλιάδων νέων θέσεων εργασίας. Εισηγείται «*την τροποποίηση της νομοθεσίας που θα επιτρέπει την επέκταση της λειτουργίας των καταστημάτων σε ολόκληρη την Κύπρο, καθημερινά και ολόχρονα, περιλαμβανομένων απογεύματος Τετάρτης και της Κυριακής*». Φέρνει, μάλιστα, ως παράδειγμα των «άμεσων πρακτικών αποτελεσμάτων»

της πλήρους «ελευθεροποίησης των ωρών λειτουργίας των καταστημάτων». Με τη λογική της δημιουργίας νέων θέσεων μέσα από νέες βάρδιες, ο Σιακόλας αναφέρει ότι «*υπολογίζεται ότι θα δημιουργηθούν συνολικά σ' ολόκληρη την Κύπρο περίπου 5 χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας. Το Συγκρότημα Ermes του Ομίλου Σιακόλα δεσμεύεται ότι λίγες μέρες μετά την εφαρμογή του μέτρου αυτού θα προσλάβει 800 με 1000 άτομα*» και σημειώνει «*Ιδού η πρόκληση για όλους μας. Η Κυβέρνηση, η Βουλή, η Πολιτεία στο σύνολό της, όλοι οι φορείς, οι Συνδικαλιστικές Οργανώσεις να εργασθούμε ομαδικά, να κτυπήσουμε την ανεργία, να βοηθήσουμε τους συμπατριώτες μας, να αυξήσουμε τα εισοδήματα, να αναζωογονήσουμε την οικονομία*».

Ευτυχώς, ειπώθηκε! «..... να αυξήσουμε τα εισοδήματα..... ».

Να αυξήσουμε τα εισοδήματα ..... ποιών; Με ποιούς μισθούς θα προσληφθούν τα «800 με 1000 άτομα» από το συγκρότημα Ermes του Ομίλου Σιακόλα; Και για πόσες ώρες εργασίας; Και για πόσο διάστημα ανάπαυσης και άδειας; Και με ποιές διασφαλίσεις για τα κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων;

ΔΙΕΘΝΗ

Ευρωπαϊκές Εκλογές: μια ασταθής ισορροπία για την Ελλάδα και μια σαρωτική θεσμική νίκη των σοσιαλιστών στην Γαλλία

Την Κυριακή τα βλέμματα ήταν στραμμένα στην Ελλάδα, αλλά η Γαλλία ήταν ένα επίσης σημαντικό σημείο εστίασης για την ροή των ευρωπαϊκών εξελίξεων. Στην Ελλάδα ο εκβιασμός ήταν απόλυτος: μετά από τις απειλές μέσω των ελληνικών ΜΜΕ για ελλείψεις σε βασικά είδη, το σαββατοκύριακο οι αναφορές ήταν ακόμα πιο έντονες: ακούγονταν δηλώσεις από το εξωτερικό για επανάληψη της κρίσης του 2008 με επίκεντρο την Ευρώπη, για ενδεχόμενη κατάρρευση του ευρώ, και αν υπήρχαν και ενδιάμεσες φωνές «σεβασμού προς τους Έλληνες», ο βασικός τόνος ήταν αυτός που κορυφώθηκε με τις ανοικτές επιστολές γερμανικών εντύπων προς του έλληνες να μην ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ.

Το τελικό αποτέλεσμα είχε τουλάχιστον τρεις διαστάσεις:

1. **Ο φόβος επικράτησε στρατηγικά όχι όμως και αριθμητικά**. Τέθηκαν ουσιαστικά σε αντιπαραθεση δυο αντικρουόμενες ρητορικέςσαν είδος

εκβιαστικού διλήμματος – καταγγελία η αλλαγή του Μνημονιου [μια σαφώς πλειοψηφική τάση] αλλά και παραμονή στο ευρω, στην Ευρώπη κλπ -μια επίσης πλειοψηφική τάση. Η ισορροπία ανάμεσα στις δυο ενδυναμει αντικρουόμενες απαντήσεις ανέδειξε μια ασταθή ισορροπία. Τα κόμματα τα οποία δεν άρθρωναν την πιθανότητα να φύγει η Ελλάδα από το ευρώ ήταν η συντριπτική πλειοψηφία – όμως οι εσωτερικές δυναμικές ήταν πιο περίπλοκες: αν πάρει κανείς σαν κριτήριο το ποια κόμματα έθεταν και θέτουν ζήτημα καταγγελίας του Μνημονίου η επαναδιαπραγμάτευσης τότε οι δυο τάσεις -καταγγελία – επαναδιαπραγμάτευση- εξήλθαν ισόπαλες. Αν όμως το θέμα είναι ποιοι υπέγραψαν τα Μνημόνια και ποιοι είχαν ενδοιασμούς και διαφωνίες τότε η πλειοψηφία ανήκει στους σκεπτικιστές του Μνημονιου. Σαφώς ο νευραλγικός παίκτης εδώ είναι η ΔΗΜΑΡ – ένα κόμμα το οποίο θα στήριζε και τον ΣΥΡΙΖΑ στην επαναδιαπραγμάτευση όπως και την Νέα Δημοκρατία. Η πτώση του ΠΑΣΟΚ και η αδυναμία της Νέας Δημοκρατίας να προσεγγίσει έστω τα ποσοστά του 2009 - παρά την «πανστρατιά» που έφερε την Ντόρα και άλλους, πίσω- ήταν ενδεικτικά. Όπως ήρθαν τα αποτελέσματα ουσιαστικά δεν κέρδισε ο ΣΥΡΙΖΑ μεν, αλλά και η Νέα Δημοκρατία θα είναι αναγκασμένη να βασιστεί στο ιστορικό της αντίπαλο, το ΠΑΣΟΚ, αλλά και στην ΔΗΜΑΡ που θα απαιτήσει «έργο» σε σχέση και με τις δικές της θέσεις και το δικό της «κοινό», για μια οποιαδήποτε «ανοχή».

2. **Η αριστερή διαρροή της σοσιαλδημοκρατίας:** Η σχεδόν μετεωρική άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ και η διατήρηση των ποσοστών της ιστορικής αριστεράς -ή της εαμογενους αριστεράς με την οποία συγγενεύει και το ΠΑΣΟΚ- ανάμεσα στο 35-40% δείχνει ένα νέο πολιτικό σκηνικό στα αριστερά αλλά και στην Ελλάδα ευρύτερα. Το ΚΚΕ έχασε τα περισσότερα ποσοστά – αν και από την οπτική του κομματικού μηχανισμού μπορεί να νοιώθει και κάπως ανακουφισμένο που κράτησε τουλάχιστον το 4.5% με δεδομένη την πίεση που είχε να αντιμετωπίσει η δεξαμενή των ψηφοφόρων του- και πριμοδότησε ουσιαστικά τον ΣΥΡΙΖΑ μαζί με ψήφους από τους εξωκοινοβουλευτικούς σχηματισμούς των προηγούμενων εκλογών. Αυτός ο χώρος, η αριστερά στην ευρύτερη της μορφή, έχει σαφώς προοπτικές «κυβέρνησης» και είναι αμφίβολο αν θα έπρεπε ο ΣΥΡΙΖΑ ή η αριστερά να θεωρήσει το αποτέλεσμα ήττα αντί μια παράταση χρόνου σαν είδος προετοιμασίας. Μια κυβέρνηση της αριστεράς ακόμα και αν ήταν εφικτή σε αριθμούς – που θα μπορούσε να ήταν

με στρατηγική ψήφο είτε από την ΔΗΜΑΡ είτε από μερίδα του ΠΑΣΟΚ η άλλων εξωκοινοβουλευτικών- θα είχε μπροστά της ένα σκηνικό που είναι αμφίβολο αν είναι προετοιμασμένη να το αντιμετωπίσει με τον πλουραλισμό της που είναι μεν πλεονέκτημα αλλά, στα αρνητικά, είναι ακόμα εσωτερικά ανταγωνιστικός. Με δεδομένο ότι η κρίση θα επανέρχεται -όπως και το ζήτημα της παραμονής στο ευρώ- η δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και της αριστεράς θέτει πια επιτακτικά, και όχι μόνο σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης, το σχεδόν ιστορικό πια ερώτημα, τι θα μπορούσε όντως να σημαίνει μια «κυβέρνηση της αριστεράς» στην Ελλάδα. Και αυτό δεν τίθεται αναγκαστικά –μόνο- σε επίπεδο ηγεσιών αλλά και σε επίπεδο ευρύτερων τάσεων στην βάση των κομμάτων όπως αυτά εκφράζονται από τις μετατοπίσεις ψηφοφόρων – αναγκαστικά λ.χ. το ΚΚΕ μπορεί να μην θέλει να μιλήσει στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αλλά θα πρέπει να αντιμετωπίσει τους μισούς σχεδόν ψηφοφόρους του που φάνηκαν να έχουν μια θετική στάση στο ζήτημα «κυβέρνηση της αριστεράς» . Ανάλογα θα πρέπει να κινηθεί και το ΠΑΣΟΚ αν θέλει να ανακτήσει η να παραμείνει στην διεκδίκηση μέρους τουλάχιστον των ποσοστών του που διέρρευσαν μαζικά προς τα αριστερά. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο το πιο ενδιαφέρον είναι ότι για πρώτη φορά η δυσφορία με ένα κυρίαρχο σοσιαλδημοκρατικό σχήμα -όπως το ΠΑΣΟΚ η άλλα σοσιαλιστικά κόμματα – όπως της Ισπανίας η της Πορτογαλίας- δεν διοχετεύτηκε είτε στην αποχή, είτε στην ανοχή προς την δεξιά αλλά σε μια αριστερότερη επιλογή όπως ο ΣΥΡΙΖΑ.

3. **Η ασταθής ισορροπία και οι γραμμές συγκρότησης του νέου εσωτερικού πολιτικού χάρτη.** Το νέο πολιτικό σκηνικό φαίνεται να είναι επίσης πλουραλιστικό με διάφορες τάσεις τόσο στα δεξιά όσο και στα αριστερά. Το βασικό τόξο φαίνεται να διατηρεί την ιστορική πλειοψηφία της αριστεράς-κεντροαριστεράς με συνολικό ποσοστό γύρω στο 52%, ενώ οι γραμμές διασταύρωσης φαίνονται να γίνονται πιο διάχυτες – η αντιμνημονιακη ρητορική φαίνεται να διασταυρώνει μια αριστερή αντιστασιακή ρητορική που παραπέμπει στην δεκαετία του 40, ενώ με την δεξιά, όπως φάνηκε και από την δήλωση του Καμένου, οι ρητορικές παραπομπές πάνε πίσω τουλάχιστον μέχρι και το 1821. Σε αυτό το νέο σκηνικό το πραγματικό τοπίο μάλλον θα πρέπει να θεωρηθεί ότι βρίσκεται κάπου ανάμεσα στην οργή των εκλογών του Μάη και στον εκβιασμό του Ιούνη. Η σταθεροποίηση των

ποσοστών της «Χρυσής Αυγής» δημιουργεί ένα σημείο σύγκλισης της αριστεράς -αλλά και άλλων- ενάντια στον νεοφασισμό, αλλά ταυτόχρονα παραπέμπει και σε ένα εσωτερικό σημείο ρήγματος στην δεξιά που δεν θα γεφυρωθεί εύκολα – ιδιαίτερα αφού η Νέα Δημοκρατία ξανάγινε ένα κόμμα ποικίλων τάσεων με την προσπάθεια να ανακτηθούν ψήφοι. Κάτι που κάνει επισφαλές το τοπίο στο οποίο κινείται ο Σαμαράς, ο οποίος πριν λίγους μήνες συμπεριφερόταν σαν αυτοκράτορας που αποφασίζει και διατάζει. Από την άλλη το ΠΑΣΟΚ κατάφερε να συγκρατήσει τον βασικό όγκο των ποσοστών του -φαίνεται ότι εδώ λειτούργησε ιδιαίτερα η λογική του «φόβου» – αφού το ΠΑΣΟΚ βρισκόταν κάτω από το 10% στις τελευταίες δημοσκοπήσεις με ροές προς τον ΣΥΡΙΖΑ οι οποίες συγκρατήθηκαν την τελευταία στιγμή- και το κόμμα θα είναι ο ρυθμιστής της νέας κυβέρνησης. Λογικά το ΠΑΣΟΚ θα προσπαθήσει την επόμενη περίοδο να μείνει ρητορικά και αλλωσπως κοντά στην δεξαμενή των ιστορικών του ψηφοφόρων που μετακινήθηκαν αριστερά προς τον ΣΥΡΙΖΑ η την ΔΗΜΑΡ. Αυτό μπορεί και να σημαίνει ότι θα υποβάλουν τον Σαμαρά σε ανάλογες συμπεριφορές και κριτικές με ότι ο ίδιος έκανε τα τελευταία δυο χρόνια στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, με τις ρητορικές που στόχο είχαν την πολιτική υπεράξια παρά κάποια γενικότερη πολιτική συνέπεια για τα ζητήματα που αντιμετώπιζε η χώρα όπως φάνηκε και από την μεταστροφή του από την κριτική στην στήριξη του Μνημονίου, όταν βρέθηκε στην κυβέρνηση.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ δημιουργεί η νέες δυναμικές – το κόμμα διαμαρτυρίας -με αίτημα την αποχώρηση από το ευρώ- στην Ιταλία λ.χ. είναι ήδη δεύτερο στις δημοσκοπήσεις ενώ οι κινητοποιήσεις στην Ισπανία -όπου τα θύματα των τραπεζών φαίνονται και πιο έντονα- το τοπίο φαίνεται ιδιαίτερα ρευστό – και εσωτερικά και στα πλαίσια της Ευρώπης.
http://www.euronews.com/2012/06/14/spanish-banks-keep-evicting/

Διαμορφώνονται και μπλοκ συμμάχων μέσα στην Ε.Ε. Ήδη ο Μόντυ λ.χ. μιλά με σαφή αποστασιοποίηση για τη Μέρκελ.

Η μεγάλη αναμέτρηση έγινε βορειότερα, στην Γαλλία. Οι γάλλοι σοσιαλιστές κατάφεραν να κερδίσουν μόνοι τους πλειοψηφία και έτσι για τα επόμενα 5

χρόνια θα ελέγχουν πλήρως το θεσμικό πλαίσιο – αν ήταν μια φορά που οι σοσιαλιστές μπορούν να δοκιμάσουν την αριστερή κευνσιανη προσέγγιση είναι αυτή. Ήδη στις πρώτες ανταποκρίσεις τα 3 ζητήματα τα οποία θέτει ο Ολλαντ φαίνεται να είναι: φόροι -στον πλούτο κατά προτίμηση- εργοδότηση στο Δημόσιο η μέσω του Δημόσιου, παράταση μέχρι το 2017 της ρήτρας για ισοσκελισμένο προϋπολογισμό -μέχρι το 2013 μπορεί να είναι μέχρι το 3% σύμφωνα με την υπάρχουσα συμφωνία. Και ταυτόχρονα έγινε ήδη μια ανατροπή της επέκτασης του ορίου αφυπηρετησης από τον Σαρκοζυ. Ο Ολλαντ δεν εκπροσωπεί μόνο τους γάλλους σοσιαλιστές ωστόσο – φαίνεται να εκπροσωπεί και μια νέα δυναμική στην Ευρώπη γύρω από τον πόλο Γαλλία.

Όσο αφορά τις άλλες δυνάμεις η ήττα του κεντροδεξιού κόμματος ολοκληρώθηκε. Η ακροδεξιά δεν κατάφερε να εκλέξει την Μ. Λεπέν αλλά έκλεξε μια άλλη νεαρή κυρία της οικογένειας και έτσι με 3 βουλευτές το Εθνικό Μέτωπο επιστρέφει στην γαλλική βουλή. Με δεδομένο επίσης το αλλαγμένο προφίλ του κόμματος αλλά και της κρίσης της κεντροδεξιάς αναμένεται με ενδιαφέρον η αντιπαράθεση σε αυτόν τον χώρο – η Μ. Λεπέν έχει θέσει σαφώς σαν στόχο να αναδειχθεί ηγέτιδα του μεγάλου κόμματος της δεξιάς ενώ οι κεντρώοι του Μπαϊρου αναμένεται να κερδίσουν επίσης από μια εν δυνάμει εσωτερική έκρηξη implosion της δεξιάς. Στο χώρο της άκρας αριστεράς και των πρασίνων τα εκλογικά αποτέλεσμα -όσον αφορά στους εκλελεγμενους- ήταν καλύτερα από την ακροδεξιά – εκλέξανε περισσότερους και φαίνεται επίσης να είναι τοποθετημένοι ευνοϊκά για να απορροφήσουν είτε ψηφοφόρους από την συσπείρωση που έφερε τους σοσιαλιστές στην εξουσία, είτε από παρεμβάσεις στον «δρόμο».

Και αξίζει ένα καταληκτικό σχόλιο για τον «γαλλικό δρόμο» που φάνηκε να χάνει μια πρώτη μάχη μετά το 1968, το 2010: Τελικά ο Σαρκοζυ νίκησε μόνο προσωρινά το απεργιακό κύμα του φθινοπώρου του 2010 – όπως φάνηκε ενάμισι χρόνο μετά -και παρά τις αποικιακές εκστρατείες- ο γαλλικός δρόμος πήρε την εκδίκηση του. Τελικά ο Σιράκ αποδείχτηκε πιο έξυπνος από τον Σαρκοζί – υποχώρησε αντί να κάνει επίδειξη δύναμης στους χρηματοδότες του.

Το τί θα γίνει τώρα είναι ανοικτό – και στο δρόμο και θεσμικά αλλά, εκεί όπου παίζεται το σκηνικό, και ευρωπαϊκά.

Όταν η ακροδεξιά φορά γόβα στιλέτο

Ο δυτικός κόσμος βιώνει την άνοδο της ακροδεξιάς είτε μέσα από εθνικιστικά, είτε μέσα από εθνο-σοσιαλιστικά αυτοαποκαλούμενα κινήματα. Η εφημερίδα Le Temps της Γενεύης (http://www.letemps.ch/Page/Uuid/2c19e488-961a-11e1-a206-35179571d977/Lextrême_droite_en_talons_aiguilles), δημοσιεύει άρθρο μέσα από το οποίο συζητείται η άνοδος ενός νέου προφίλ - ο θηλυκός εμφυλισμός της ακροδεξιάς, ο οποίος κερδίζει πόντους ...... στιλέτο, ίσως και ως μια απόπειρα «εκσυγχρονισμού» και προώθησης της «έμφυλης ισότητας» και την προβολή προτύπων γυναικών πολιτικών, που υποστηρίζουν τη συγκεκριμένη φιλοσοφία και κατ’ επέκταση συγκαλύπτουν το διακριτικό τους χαρακτήρα και πρακτικές.

Στο άρθρο της εφημερίδας συγκεντρώνονται χαρακτηριστικά παραδείγματα γυναικών, οι οποίες αποκτούν εξουσία και δημόσια αξιώματα, μέσα από την ενασχόληση και εμπλοκή τους με ακροδεξιά κινήματα και καταδεικνύει ότι στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ, η ακροδεξιά εμφανίζεται να «αλλάζει φύλο» και να εκπροσωπείται από γυναίκες, το ίδιο και η αγγλική και σαξονική ασυδοσία, όπως και ο ανταγωνισμός μεταξύ δολαρίου και ευρώ. Οι χαρακτήρες που επιλέγηκαν υπερασπίζονται με σθένος τη ξενοφοβία και τις αναχρονιστικές απόψεις για την οικογένεια και την κοινωνία. Καταπολεμούν – όπως ακριβώς και οι άντρες συνάδελφοί τους – προγράμματα ευνοϊκά στους μετανάστες, προωθούν ποινικοποιήσεις και τον κοινωνικό αποκλεισμό και προβάλλουν ενός «νέου» τύπου φεμινιστικό μανιφέστο.

«Αποτελούν τη μεταφεμινιστική μετενσάρκωση του πατριαρχικού φασισμού», όπως μεταφέρει ο Rinny Gremaud, της Le Temps την άποψη του Martin Legros, Αρχισυντάκτης του Περιοδικού «Philosophie», ο οποίος θεωρεί ότι σήμερα η ξενοφοβία και ο υπερσυντηριτισμός ‘φοράνε τακούνια’ και ταγιεράκια. Από την Sarah Palin και τη Michele Bachmann του Tea Party στις ΗΠΑ, τη Marine Le Pen στη Γαλλία (οι Γάλλοι με υπερηφάνεια και τιμή προσκλήθηκαν στο τραπέζι των ελίτ) , τη Siv Jensen της Νορβηγίας (πόλεμος ενάντια στο ισλάμ είναι το ίδιο με τον πόλεμο ενάντια στον φασισμό ή τον

κομμουνισμό), τη Kristina Morvai της Ουγγαρίας (παρά να με κατηγορούν εμένα οι Ούγγροι Εβραίοι, καλύτερα θα έκαναν να παίζουν με τα σουνετιασμένα πουλάκια τους), τη Pia Kjaersgaard στη Δανία (η σκλήρηνση των μεταναστευτικών νόμων στοχεύει στο σταμάτημα της ροής ξένων που γονάτισαν την κοινωνία μας), τη Jadranka Seselj στη Σερβία και τις Daniela Santanche και Alessandra Mussolini στην Ιταλία (καλύτερα φασίστας, παρά πούστης), αλλά και τη Γιούλια Σαμάλοβ Μπέρκοβιτς του Ισραήλ (για την οποία δεν γίνεται αναφορά στο άρθρο της Le Temps, αλλά σε άλλο το οποίο αναδημοσιεύεται στον ιστότοπο www.left.gr/article.php?id=2279 από το www.alterthess.gr με παρόμοιες απόψεις, αλλά προερχόμενη από το «κεντρώο». όπως χαρακτηρίζεται στο Ισραήλ, κόμμα Καντίμα), οι γυναίκες πολιτικοί εκπρόσωποι της ακροδεξιάς προβάλλουν ένα αλλιώτικο προφίλ με την αστική τους παρουσία να μη κρύβεται.

Μπορεί να είναι σε κάποιες περιπτώσεις απλώς χυδαίος νεποτισμός ή φανατική πίστη στην οικογένεια του τελειωμένου αρχηγού. Μια είναι εγγονή του Ντούτσε και η άλλη κόρη του Λεπέν. Ίσως πάλι αυτό να αποτελεί και στρατηγική που να προέρχεται από την πεποίθηση ή εντύπωση ότι θέματα όπως το μεταναστευτικό, η παιδεία, η υγεία και άλλα ‘soft politics’ σε αρκετές περιπτώσεις, οι ακραίες θέσεις του συγκεκριμένου χώρου μπορούν να προωθηθούν αμεσότερα και να έχουν μεγαλύτερη απήχηση, εάν προέρχονται από βαμμένα χείλη και μακιγιαρισμένα μάτια τοποθετημένα σε μια θηλυκή φιγούρα. Ίσως, θέλουν να προβάλουν ως ζωντανό αντεπιχείρημα σε κατηγορίες για διακριτική συμπεριφορά, την παροχή «ίσων ευκαιριών» ανάμεσα στους άντρες και γυναίκες στελέχη τους, ώστε να αποκτήσουν πειστικότητα, αλλά και πειθώ μέσα από την κλασσική συνταγή της χειριστικότητας. Ίσως η συγκεκαλυμένη βία τους να διεισδύει ευκολότερα, αν φορά ταγιέρ πάνω από γυναικείες καμπύλες.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα των πιο πάνω πιθανοτήτων, η πρόσφατη πρόταση της Γιούλια Σαμάλοβ Μπέρκοβιτς για φυλάκιση όλων των ακτιβιστών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και μεταφορά τους σε στρατόπεδα. Ή ο χαρακτηρισμός των μεταναστών ως «καρκίνος» - παρόλο που και η ίδια γεννημένη στη Σοβιετική Ένωση, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως

μετανάστρια, άρα «καρκίνος» από τους Μισραχί (Εβραίοι αραβικής καταγωγής) Ισραηλίτες.

Όσο σαρκαστικό και αν φανεί, η Κύπρος δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση – αν και σε άλλες περιπτώσεις η 'μόδα' καταφθάνει με κάποια χρονική καθυστέρηση. Σε αυτή την περίπτωση, δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Ήδη κατέφθασε με... τακκουνάκι και «δασκαλίστικη» τσαντούλα, ανακοινώνοντας υποψηφιότητα για τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές, φέρουσα το 'καρμικό' όνομα Μακαρία, έχοντας υπηρετήσει την εθνική φρουρά σαν μόνιμος λοχίας και διαθέτοντας, στη ρητορικη της εστω, πίσω της για υποστήριξη «ένα κίνημα αγανακτισμένων» με ορισμένους από αυτούς να φοράνε μαύρες μπλούζες και έχουν ανασηκωμένο το ένα χέρι για να ορκιστούν.

Η ακροδεξιά του ό,ποιου φύλου, δεν κάνει διακρίσεις στο 'χαστούκισμα', στο λιντσάρισμα, στους διωγμούς, στις φυλακίσεις, στο 'φάγωμα' του ό,ποιοδήποτε θα μπορεί να ... 'εξαλειφθεί', ώστε να υπερισχύσει και να επικυριαρχίσει με 'καθαρότητα' εθνική, κοινωνική και οικονομική, προφανώς. Όσο κραγιόν και όσο σέξυ γόβες κι' αν φορέσει. Και φυσικά, όπως είχε παρατηρήσει και ο Β. Ράιχ, χρειάζεται και μια ανάλυση του βάθους, των απωθημένων και των αναστολών που προκαλούν την φασιστική νεύρωση. Και η χιουμοριστική αντίσταση -που έχει και αυτή τον ιστορικό της ρόλο μπροστά στο εθνο-ρατσιστικό κιτς- θα πρέπει να αντλήσει από την ψυχαναλυτική απομυθοποίηση αυτών των νευρώσεων…Έχει και το γέλιο τη ανατρεπτικοτητα του..

Γεωπολιτικές κινήσεις στην Μέση Ανατολή: Η αντιπαραθεση στην Συρία, οι συζητήσεις με το Ιράν και οι στρατηγικές των Μεγάλων Δυνάμεων

Την περασμένη βδομάδα οι ένοπλοι της συριακής αντιπολίτευσης δοκίμασαν ακόμα μια σειρά επιθέσεων αλλά καθώς ξεκινούσε η συνοδός των G20 η δυναμική των μαχών φάνηκε να υποχωρεί καθώς οι κυβερνητικές δυνάμεις κατάφεραν και πάλι να απωθήσουν τις προσπάθειες εισβολής τόσο από τον Λίβανο όσο και από την Τουρκία – ή την δημιουργία ζωνών υπό τον έλεγχο

τους. Η προσπάθεια κατασκευής γεγονότων συνεχίστηκε αλλά οι αυξημένες αμφιβολίες για τους αίτιους των προηγούμενων σφαγών -την περασμένη βδομάδα προστέθηκε και ανταπόκριση του Rainer Hermann, στο περιοδικό Frankfurter Allgemeine Zeitung στην οποία κατηγόρησε την αντιπολίτευση για την άφαγη στην Χούλα- accusing. Από την άλλη, ο economist καταγράφοντας και την τελευταία στρατιωτική αποτυχία σαν «καλύτερα από ότι αναμενετο» -ανάλογα έλεγε και την περασμένη εβδομάδα όταν έβλεπε τους ισλαμιστές να φτάνουν στην Δαμασκό. Είναι αξιοσημείωτη ωστόσο προσπάθεια του περιοδικού να υποβάλει ότι ουσιαστικά τα αλεβιτικά ή τα μη σουννιτικά χωριά μπορεί να είναι συλλογικά υπεύθυνα. Σε σχόλιο στο δίκτυο angry arab news για την προπαγάνδα του περιοδικού το οποίο έχοντας σαν πηγές μόνο τους ισλαμιστές παραπέμπει και στο «τι σκέφτονται» οι αλεβίτες – αναφέρεται ότι αυτή η ρητορική έμμεσα κατασκευάζει κλίμα εναντίον τους, ή και δικαιολόγηση εθνικών εκκαθαρίσεων στην περιοχή.

http://angryarab.net/2012/06/17/shame-on-the-economist-magazine/

Η πιο δύσκολη στιγμή για την αντιπολίτευση ήταν η αποκάλυψη ότι σε μια πόλη οι τοπικοί ισλαμιστές και μερικοί ιμάμηδες κάλεσαν τους 10,000 χριστιανούς της πόλης να φύγουν. Σε αυτό το πλαίσιο, μέχρι και το Βατικανό αντέδρασε.

http://www.rt.com/news/syria-christians-exodus-opposition-778/

Στο ευρύτερο πλαίσιο η διαμάχη πήρε και σαφείς γεωπολιτικές διαστάσεις καθώς τα δυτικά ΜΜΕ προσπάθησαν να μετατρέψουν το συριακό ζήτημα σε σημείο εστίασης για επιθέσεις ενάντια στη Ρωσία – σε αυτό το πλαίσιο η Κλίντον κατηγόρησε την Ρωσία ότι έστελλε νέα όπλα στην Συρία. Τελικά η πληροφορία αποδεικτικέ λανθασμένη και μάλλον ευκόλυνε την αντεπίθεση των ρώσων. Ο Πούτιν κινήθηκε σε δυο άξονες: από την μια διεύρυνε συνειδητά το συριακό ζήτημα καλώντας σε ένα νέο είδος διεθνούς ομάδας στην οποία θα συμμετέχει και το Ιράν. Η σύνδεση με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιραν αλλά και την ευρύτερη περιοχή είναι σαφώς ρεαλιστική κίνηση, αλλά και μια κίνηση διεύρυνσης της εικόνας απέναντι στην προσπάθεια των δυτικών ΜΜΕ για δαιμονοποίηση και της Συριακής κυβέρνησης και της

Ρωσίας. Από την άλλη, ο Πούτιν άνοιξε και πάλι το ζήτημα της πυραυλικής ασπίδας του ΝΑΤΟ διευρύνοντας ακόμα περισσότερο την ατζέντα.

Αχτίδα Ελπίδας; Τελικά οι ρυθμοί των πολέμων -μέχρι στιγμής- ελαττώνονται

Μια αφήγηση και εν δυνάμει πρόβλεψη, σε σχέση με την διεθνή οικονομική κρίση, εστιάζει στο ότι η κρίση οδηγεί, συνήθως, σε πολεμικές συρράξεις – ή διάχυση της βίας. Μέχρι στιγμής, τα τελευταία 3 χρόνια, αντίθετα υπήρξε μια μείωση της βίας παγκόσμια. Μέρος της ερμηνείας είναι ενδεχομένως το ότι η κρίση είναι εστιασμένη στο βόρειο δυτικό κόσμο και έτσι, περιοχές όπως η Αφρική κάτω από την Σαχάρα και η Λατινική Αμερική είχαν μείωση της βίας. Η Ευρώπη και η Β. Αμερική εξακολουθούν, βέβαια, να είναι περιοχές χωρίς πόλεμους παρά την κρίση – αλλά μάλλον εδώ η ερμηνεία έχει να κάνει με το θεσμικό πλαίσιο. Θα μπορούσε κάποιος να πει συμπληρωματικά ότι τα τελευταία χρόνια και σε περίοδο κρίσης, σε αυτές τις περιοχές έχουν άνοδο οι μη βίαιες κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας. Η περιοχή, πάντως, όπου το κύμα βίας αναζωπυρώθηκε, ο αραβικός κόσμος, βρίσκεται στην περιφέρεια της Ευρώπης και των επιπτώσεων της κρίσης.

Η Έρευνα:

Το Ινστιτούτο Οικονομικών και Ειρήνης δημοσίευσε την έκτη έκδοση του Global Peace Index, που περιέχει τα αποτελέσματα έρευνας (με ποιοτικές και ποσοτικές ερευνητικές παραμέτρους) για 158 χώρες και πραγματεύεται διεθνείς και εσωτερικές διενέξεις, την ασφάλεια και τη στρατικοποίηση. Τα αποτελέσματα της έρευνας καταδεικνύουν ότι συγκριτικά με αυτά του 2009, ο κόσμος έχει γίνει πιο ειρηνικός. Παρατηρείται γενικότερη βελτίωση σε όλες της περιοχές, με εξαίρεση τη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική σε όλα τα επίπεδα ειρήνευσης. Τα κύρια ευρήματα συνοψίζονται ως ακολούθως:

- Η Ισλανδία είναι η πιο ειρηνική χώρα για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά
- Η Συρία σημειώνει τη μεγαλύτερη «βουτιά», πέφτοντας τριάντα θέσεις και σταματώντας στο νούμερο 147

- Η Σομαλία παραμένει για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά η λιγότερο ειρηνική χώρα

- Το τέλος του εμφυλίου στη Σρι-Λάνκα σήμανε και την άνοδο της χώρας κατά τριάντα θέσεις στον πίνακα της παγκόσμιας ειρήνης

Όσον αφορά στα περιφερειακά ευρήματα

- Η δυτική Ευρώπη παραμένει για έκτη συνεχόμενη χρονιά η πιο ειρηνική περιοχή με την πλειοψηφία των χωρών της να καταλαμβάνουν τις πρώτες 20 θέσεις

- Η βόρεια Αμερική σημείωσε μικρή βελτίωση συνεχίζοντας την τάση που άρχισε από το 2007

- Η Λατινική Αμερική σημείωσε βελτίωσε σε δεκαέξι από εικοσιτρείς χώρες

- Η Μέση Ανατολή και η Βόρεια Αφρική θεωρείται ως η λιγότερο ειρηνική περιοχή – τη βαθμολόγησή της φαίνεται να επηρέασε η Αραβική Άνοιξη

- Για πρώτη φορά η Υπο- Σαχαρική Αφρική δεν χαρακτηρίζεται ως η λιγότερο ειρηνική περιοχή και συνεχίζει την τάση βελτίωσης που άρχισε το 2007

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το εύρημα σχετικά με το οικονομικό όφελος σε ένα κόσμο απόλυτα ειρηνικό. Σε τέτοια περίπτωση, το οικονομικό κέρδος ανέρχετα στα 9 τρισεκατομμύρια δολάρια Αμερικής.
Ο διαδραστικός χάρτης των αποτελεσμάτων βρίσκεται στην ηλεκτρονική διεύθυνση http://www.visionofhumanity.org/gpi-data/ και στη διεύθυνση http://vimeo.com/43799125 μπορεί κάποιος να παρακολουθήσει τα κυριότερα ευρήματα του Global Peace Index.

ΣΠΟΝΤΕΣ

- **Επίσημη παραδοχή: ο Ν. Παπαδόπουλος** ρώτησε τους βουλευτές αν είχαν πρόβλημα από το γεγονός ότι το δικηγορικό του γραφείο συνεργάζεται με την Λαϊκή. Την παραδοχή την έκανε ο βουλευτής της ΕΔΕΚ Ν. Νικολαΐδης την Δευτέρα 11/6 σε εκδήλωση στο ΤΕΠΑΚ για

την κρίση των Τραπεζών, μετά από ερώτηση μέλους του ακροατηρίου για το σκάνδαλο της διαπλοκής στην επιτροπή οικονομικών με την συμμετοχή του Ν. Παπαδόπουλου σε αποφάσεις που αφορούν την Λαϊκή από την στιγμή που έχει ιδιωτικά συμφέροντα με την τράπεζα. Το ότι οι υπόλοιποι βουλευτές δεν του είπαν να μην συμμετέχει όντως στις συνεδρίες δεν το κάνει το σκάνδαλο λιγότερο προβληματικό. Ποιος ήταν λ.χ. ο κ. Φιλίππου στον οποίο κόλλησε η συζήτηση και για τον οποίο το "ΔΗΚΟ" - και ο Παπαδόπουλος δηλαδή- επέμεναν να είναι στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο; Ήταν μέλος του Δ.Σ. προηγουμένως; Τι σχέση έχει με την οικογένεια Παπαδόπουλου; Θα πρέπει άραγε να φτάσει μέχρι τις Βρυξέλες το ζήτημα για να γίνει κατανοητό και να αντιμετωπιστεί αυτή η σύγκρουση συμφερόντων;

- **Ψυχρό κλίμα στις σχέσεις Λιλλήκα – Λυσσαρίδη;** Σύμφωνα με πληροφορίες από τον χώρο της ΕΔΕΚ πρόσφατα ο Λυσσαρίδης φαίνεται να αποστασιοποιείται από τον Λιλλήκα – λέγεται ότι τον αποκάλεσε «ματαιόδοξο». Και ακολουθώντας ίσως την λογική του της δεκαετίας του 90, είπε ότι «υπό τις περιστάσεις ο Αναστασιάδης είναι η καλύτερη λύση».
- **Το ΑΚΕΛ φαίνεται ότι κινείται στην επιλογή 2** – άτομο του «ευρύτερου δημοκρατικού χώρου» χωρίς όμως συνεργασία με κόμμα , όπως το ΔΗΚΟ. Οπότε ξεκινά η πορεία των συζητήσεων στο ΑΚΕΛ με Μαλά. Στον ενδιάμεσο λέγεται ότι θα ξαναδοκιμάσουν.

- **Όχι δεν είναι αυτό που φαίνεται – μοιάζει με ρουσφέτι απλά.** Όταν εκλέγηκε ο Γ. Κληρίδης το 1993 ο ΔΗΣΥ δεν μπορούσε να περιμένει να λήξει η θητεία των Δ.Σ. των ημικρατικών. Τώρα έχουμε κάτι ανάλογο. Έτσι η κοινοβουλευτική ομάδα του ΔΗΣΥ φάνηκε να εμπνεύστηκε την περασμένη Πέμπτη, 14 Ιουνίου 2012, από τις πάλαι ποτέ «ροκ εκρήξεις» κατά τη διάρκεια των φοιτητικών εκλογών Πρωτοπορίας, όπου ηχούσε ο ύμνος «We will rock you» και με ύφος και φαντασίωση «νικητών» των προεδρικών εκλογών, ο Αβέρωφ Νεοφύτου υπέβαλε στην ολομέλεια της βουλής πρόταση νόμου για αλλαγή του διορισμού

των Δ.Σ. των ημικρατικών οργανισμών κάθε 30 μήνες ώστε να συνάδει με τις επόμενες προεδρικές εκλογές και το Φεβράρη του 2013. Ο διορισμός κάθε 30 μήνες σημαίνει, επίσης, ότι αν τσακωθεί το κυβερνητικό κόμμα με συγκυβερνώντες, μπορεί να μοιράσει διαφορετικά τα πόστα στο δεύτερο μισό της θητείας. Ίσως ο Κουτσού να θυμήθηκε τον «λόον τ' αδρωπου» το 1998. Τα άλλα κόμματα, πλην ΑΚΕΛ, είτε ελπίζουν να μοιράσουν τα ίδια την τράπουλα, είτε να είναι προνομιούχα στα ψίχουλα. Πάντως, άφησαν την πόρτα ανοικτή για νέες αλλαγές και ίσως να ξανασκεφτούν όσοι ελπίζουν να κερδίσουν τις εκλογές τις συνέπειες από το ότι η Βουλή μπορεί με τόση ευκολία να αλλάζει περίοδο θητειών Δ.Σ. σε ημικρατικους.

- Αλκίνοος Ιωαννίδης: **"Ποτέ δεν πίστεψα ότι οι φασίστες ήταν λιγότεροι σε αυτήν τη χώρα"**

http://cyprusnews.eu/tvxs-politismos/326209

- Μετεκλογικό **από την Αθήνα, αφιερωμένο στον Σαμαρά: Όταν αγαπάς κάτι το αφήνεις να φύγει, αν επιστρέψει είναι ..η Ντόρα**
- **Η ψήφος στην εποχή που η ζωντανή εργασία αναγκάζεται και τρέφεται από τις σάρκες της νεκρής.** Ο θρίαμβος του "κόμματος των συνταξιούχων" και το νέο χάσμα γενεών :

http://mao.gr/2012/06/18/xasmageneo/

- Την Κυριακή η Χαραυγή είχε **νέα αποσπάσματα από τα wikileaks από συνομιλίες του Ν. Αναστασιάδη με τον αμερικανό πρέσβη για την κατάσταση μετά τις εκλογές του 2008.** Το θέμα της σχέσης πολιτικών με πρεσβείες είναι ένα θέμα , το ότι η πλειοψηφία των ΜΜΕ που πάθαινε συνωμοτικές υστερίες μέχρι πρόσφατα, κάνει ότι δεν ξέρει τα wikileaks, είναι άλλο, επίσης ενδιαφέρον -και με πολλαπλές προεκτάσεις- θέμα. Υπάρχει όμως και μια άλλη ενδιαφέρουσα διάσταση – φαίνεται ότι ο, τότε, αμερικανός πρέσβης προτιμούσε την επαναδιαπραγμάτευση παρά την επιστροφή στο σχέδιο Αννάν με άλλο όνομα - κάτι που φαίνεται να προτιμούσαν τοπικοί συνομιλητές του αν είναι κατανοητό το τι αναφέρεται στα

τηλεγραφήματα. Ενδιαφέροντα στοιχεία για την κατανόηση του τί έγινε το 2010 ενδεχομένως. Και για τις αντιδράσεις τότε και μετά.

- Την περασμένη βδομάδα στα Διεθνή ΜΜΕ **κυκλοφορουσε ένα άρθρο για την Λαϊκή, την τράπεζα που «μόλυνε» την κυπριακή οικονομία** κατά την διατύπωση του κειμένου. Στα κυπριακά ΜΜΕ πέρασε σχεδόν απαρατήρητο. Είχαν άλλο πρόβλημα προφανώς – αφού η ανάγκη μετατόπισης της αιτίας της κρίσης από τις τράπεζες απαιτεί άλλου είδους εργασία. **Αλλά υπήρχε και μια άλλη διάσταση στην οποία θα επανέλθουμε: τη διαπλοκή της Λαϊκής με το Βατοπέδι. Είναι και αυτός ένας λόγος λογοκρισίας**, όπως και να το κάνεις.

- **Ρατσισμός, ευθιξία και λειψή δεοντολογία**: όταν κυκλοφόρησαν πληροφορίες για 2 επεισόδια επίθεσης σε ξένους στην νοτιοανατολική Κύπρο, η ανησυχία για ρατσιστικές επιθέσεις απλώθηκε μέσα από τα ήμεϊλς. Τελικά, τα επεισόδια δεν φάνηκε να είχαν συνέχεια η επέκταση. Η παρουσίαση του ενός γεγονότος -του ξυλοδαρμού Αιγύπτιου- από το Φιλελεύθερο στις 13 Ιουνίου ήταν ενδιαφέρουσα. Ο τίτλος -«Αιγύπτιος τραυματίστηκε σε συμπλοκή στο Ξυλοφάγου»- απέδιδε την είδηση, αλλά το κείμενο ήταν μια έντονη προσπάθεια να αποδειχθεί ότι τα γεγονότα είχαν να κάμουν με «νεανική επιπολαιότητα» και «ευθύνες φέρουν αμφότεροι οι συμμετέχοντες». Το ότι υπήρχε προσπάθεια και από τον κοινοτάρχη και από κάτοικους να υποβαθμίσουν το επεισόδιο και να αποστασιοποιηθούν από παραπομπή σε ρατσισμό είναι βέβαια θετικό. Όμως και οι 3 πήγες του δημοσιογράφου -αστυνομία, κάτοικοι, κοινοτάρχης- ανήκουν στην μια ομάδα των «συμμετεχόντων» στο επεισόδιο. Λίγη δεοντολογία θα σήμαινε και μια καταγραφή της άποψης των Αιγυπτίων.

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Έλεγχος των τραπεζών και εκ παραλλήλου ένα κυπριακό περιουσιολόγιο.

Κωστής Αχνιώτης

Το τραπεζικό σύστημα της Κύπρου αποκαλύπτεται ξαφνικά σε όλη του τη βρωμιά. Ο περίφημος καθωσπρεπισμός του, το πατερναλιστικό ύφος των τραπεζιτών έναντι της κοινωνίας, η πολιτιστική και επιστημονική και περιβαλλοντική του δράση, με τα διάφορα ιδρύματα του ήταν μόνο η γυαλιστή βιτρίνα μιας κερδοσκοπικής απληστίας.
Επειδή πολλές φορές έχει ακουσθεί από τα χείλη τραπεζιτών αλλά και πολιτικών που κατά καιρούς έκοβαν για χάρη τους διάφορες κορδέλες, ότι οι τράπεζες διαδραμάτιζαν ένα εθνικό ή πατριωτικό ή και ενίοτε θρησκευτικό ρόλο δεν θα πρέπει να « πάμε παρακάτω» χωρίς να ανασκευαστούν μπροστά στην κοινωνία όλα αυτά τα παραπλανητικά.

Όπως πολύ καλά τεκμηριώνεται στο σχετικό κείμενο του Παναγιώτη Παλλίνη στην ιστοσελίδα http://erascy.blogspot.com/2012/06/blog-post_263.html , η ληστρική πολιτική του τραπεζικού συστήματος αφορά τουλάχιστο την φούσκα του χρηματιστηρίου, την φούσκα των ακινήτων και τώρα τις επισφαλείς επενδύσεις. Αφορά επίσης και αυτό δεν πρέπει να παραγνωρίζεται, τον αντιαναπτυξιακό ρόλο που συνειδητά διαδραμάτισε κρατώντας ψηλά τα επιτόκια.

Αποτελεί βέβαια κοινοτυπία να αναφέρουμε ότι τα τραπεζικά παίγνια έγιναν κάτω από την σκέπη του πολιτικού συστήματος. Οποιαδήποτε έρευνα αφορά στον τραπεζικό τομέα θα είναι απόλυτα ανεπαρκής αν δεν συνοδεύεται από μια έρευνα της διαπλοκής των πολιτικών. Μιας διαπλοκής που αφορά συγκεκριμένες πολιτικές παρεμβολές με σαφή στόχο να παραπλανήσουν την κοινή γνώμη για παράδειγμα, αλλά δεν θα πρέπει να ξεχαστεί το νομοθετικό πλαίσιο που επέτρεψε και εξακολουθεί να επιτρέπει ανάλογα φαινόμενα.

Για παράδειγμα η Τράπεζα Κύπρου έκανε τα ίδια πράγματα με την Λαϊκή Τράπεζα. Προσπαθεί όμως να κάνει ανακεφαλαιοποίηση μόνη της για να

αποφύγει τον δημόσιο έλεγχο. Ακόμα και έτσι όμως οι επιπτώσεις της πολιτικής της πάνω στον κυπριακό λαό αναφορικά με όλους τους τομείς που έχουν αναφερθεί πιο πάνω είναι εμφανείς. Μια ειλικρινής έρευνα που θέλει να αποκαλύψει και όχι να συγκαλύψει, θα πρέπει να επεκτείνεται σε όλο τον τραπεζικό τομέα.

Μιλούμε φυσικά για συγκάλυψη γιατί είναι ήδη εμφανές ότι όλες οι δηλώσεις πολιτικών και άλλων παραγόντων παραπέμπουν την αναζήτηση ευθυνών στις ελληνικές καλένδες. Μιλούμε για συγκάλυψη γιατί εδώ και δεκαετίες η πολιτική και γενικότερη συγκάλυψη είναι απαραίτητο αξεσουάρ μιας οικονομικής πολιτικής που μάζεψε τον πλούτο που παρήγαγε ο κυπριακός λαός από την ανεξαρτησία και μετά, σε μερικά τζάκια.

Με την κρατική παρέμβαση στη διάσωση των τραπεζών διαμοιράζεται η ζημιά στο σύνολο του κυπριακού λαού. Αλλά και η ζημιά των τραπεζών εκείνων που δεν θα πάρουν κρατική βοήθεια μεταφέρεται επίσης με διάφορους τρόπους στην πλάτη του λαού (πχ με το κόστος δανεισμού ή με την οικονομική ύφεση). Ακούεται πλέον πολύ συχνά η κουβέντα ότι πολλά κυπριόπουλα θα είναι πιο φτωχά από τους γονιούς τους.
Μια πολιτική πρόταση ενός κόμματος σε μια όχι πολύ μακρινή χώρα, που είναι άξια υιοθέτησης, είναι η κατάρτιση ενός δημόσιου περιουσιολογίου έτσι ώστε να μπορεί η κοινωνία να γνωρίζει που μπορεί να βρει τους ελλείποντες πόρους. Ένα περιουσιολόγιο θα ήταν και ένας καθρέπτης των «οικονομικών πεπραγμένων» της ελληνοκυπριακής ελίτ ενδεχομένως πολύ αποκαλυπτικός εάν συσχετισθεί με ένα άλλο κατάλογο, αυτού των πολιτικών πεπραγμένων.

Για παράδειγμα τώρα, αντί να χρεωθεί το κράτος, δηλαδή ο φορολογούμενος, τις ζημιές της ανακεφαλαιοποίησης θα ήταν δίκαιο και λογικό να κατασχεθούν μερικές περιουσίες στελεχών του τραπεζικού τομέα ή να δεσμευτούν τουλάχιστον ως υποθήκες έναντι του κρατικού δανείου.